

Квитковий касир Світлана Мельничук: “Пасажир, як і покупець, завжди правий”

Робота квиткового касира не менш відповідальна, ніж інші професії на залізниці. Саме від квиткових кас вокзалів розпочинається подорож наших пасажирів. І значною мірою від того, як пасажирів обслужать у касі, залежить, із яким настроєм він вирушить в дорогу поїздом. Цю просту істину добре пам'ятають квиткові касири Чернівецького вокзалу.

— У нашому колективі 28 касирів, переважна більшість із них молоді дівчата, — розповідає начальник вокзалу Дмитро Гарабазів. — Їхню молодую енергію доповнюють своїм багатим досвідом роботи з обслуговування пасажирів ветерани — завідувач касами Олена Фролова, касири Валентина Керімова, Світлана Мельничук, Світлана Чорней — у кожній понад двадцятирічний стаж роботи на посаді касирів.

Спливло вже два десятиліття з того часу, як Світлана Мельничук з острахом увійшла в кабину каси. Молода дівчина, ніяковіючи, слухала настанови свого першого керівника, завкасами Людмили Фірсової, яка за короткий час із учениці допомогла Світлані стати справжнім квитковим касиром.

— Початок моєї роботи не був легким, — згадує Світлана Григорівна. — Кінець 80-х та початок 90-х років були дуже напруженими, щоденно тисячі пасажирів товпилися біля кас вокзалу, складалося враження, що все місто

виїжджає в евакуацію. Здебільшого це були “човники”, які поспішали зі своїм багажем в країни Східної Європи. Щодня пустіли чернівецькі магазини — усе вивозилось у Югославію, Польщу. Спритні торговці започатковували свій бізнес. Поїзд Чернівці-Перемишль брали приступом, міліція знімала людей з автозчеплень вагонів та міжвагонних переходів.

У таких умовах шаленого пасажирського тиску на каси розпочинала свою роботу Світлана Мельничук: “Іноді хотілось усе кинути і підібрати собі більш спокійну працю”. Але вдома її підтримували рідні, особливо свекор Григорій Іванович, повторюючи свій улюблений афоризм: “Узявся за гуж — не кажи, що не дуж!” “Після війни ще тяжче було, — заспокоював він невістку, — але витримали, молодість усе переборює”.

Після закінчення торгового технікуму Світлана працювала деякий час у торговлі, але за наполяганням свекра перейшла на залізницю. Саме Григорій Іванович привів її

до тодішнього начальника вокзалу Віктора Івановича В'язинцева, наполягаючи, щоб невістка працювала квитковим касиром. До речі, Григорій Мельничук — почесний залізничник, він усе життя працював ревізором пасажирських поїздів, у його сім'ї всі були залізничниками, він і єдина уся родина в залізничну династію.

— Як працюється сьогодні? — запитує у пані Світлани.

— Звичайно, не порівняти з минулими роками, тепер маємо сучасну техніку в касах, за допомогою якої якісно обслуговуємо пасажирів. Через квиткового дис-

петчера маємо змогу отримувати інформацію про наявність місць у поїздах у зворотньому напрямку, такий спосіб обслуговування існує зі всіма вокзалами України та Москви. Звичайно, влітку виникає більше проблем із місцями в поїздах, скажімо, іноді не вистачає місць для всіх охочих їхати поїздом №142 Чернівці-Москва, але все вирішується за допомогою Івано-Франківського вокзалу, де є кілька причіпних вагонів до цього поїзда і вони не завжди “заселені”.

Світлана Мельничук — квитковий касир-універсал, працює в усіх касах: попереднього продажу, до-

бових та приміських, там, де виникає потреба, обслуговуючи щозміни понад 300 пасажирів. Її кредо в роботі — робити свою справу доброту, на совість та з високою відповідальністю, що додає їй авторитету в колективі і стимулює працювати з повною віддачею. Вона — берегиня сімейного затишку залізничної родини. Чоловік Георгій працює провідником у Чернівецькому пасажирському вагонному депо, син Юрій — слюсар-електрик у цьому ж депо.

Світлана Григорівна виросла в сім'ї сільських трударів-колгоспників. Досі пам'ятає батьківську настанову дітям, які покидали родинне гніздо: “Чесна, порядна людина своєю працею творить добро для людей, прикрашає землю, на якій живе”. Цими мудрими словами вона вже навчає своїх дітей. Літа, літа... Вони — як журавлі у небі. І незчулася, як стала ветераном. У щоденній роботі Світлана Мельничук створює доброзичливу ауру в обслуговуванні пасажирів, передаючи свій багатий досвід роботи молодим. Починаючи роботу, Світлана Григорівна ставить собі за мету, щоб біля її каси не було черги, і це їй майже завжди вдається завдяки працелюбності та повазі до пасажирів.

**Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
м. Чернівці**

Не втратити зв'язок між трудовими поколіннями Нотатки зі звітної-виборної конференції ради ветеранів війни та праці Львівської залізниці

Двадцятого жовтня цього року в актовому залі Львівського залізничного вокзалу відбулася звітно-виборна конференція ради ветеранів війни та праці Львівської залізниці. Нині в об'єднання ветеранів війни та праці Львівської залізниці входять п'ять регіональних та 134 первинних ветеранських організацій. На обліку станом на 1 січня 2010 року перебувало 40095 ветеранів. Найважливіші питання, на яких акцентував увагу у своєму виступі голова ради ветеранів Львівської залізниці Рудольф Павлик, стосувалися надання матеріальної допомоги ветеранам війни та праці на оздоровлення та організації доплати за ліжкодні ветеранам-залізничникам, які отримують пенсію менше 1500 грн. Він зазначив, що сьогодні членами Лікарняної каси вже стало 400 ветеранів-залізничників. Адміністрація залізниці надала матеріальну допомогу майже шести тисячам одиноких непрацюючих пенсіонерів та пенсіонерів-інвалідів.

Рада ветеранів спільно з адміністрацією залізниці та дорпрофсожем постійно організовує екскурсії місцями бойової та трудової слави. 29 квітня 2008 р. ветеранам бойових дій було надано 3 купейних вагони в поїзді №91/92 для поїздки на екскурсію та участі в урочистостях у місті Києві. 7 квітня 2009 р. ветерани Львівської залізниці взяли участь в урочистому засіданні, присвяченому Дню Перемоги в національному палаці “Україна”. У 2010 р. організовано екскурсійні поїздки ветеранів історичними місцями Львівщини.

У своїй роботі рада ветеранів постійно шукає нові форми заохочення до ефективної діяльності. На засіданні об'єднаної ради ветеранів у 2009 р. затверджено положення про проведення конкурсу серед структурних підрозділів залізниці на визначення кращих рад ветеранів первинних організацій. Встановлено три премії для переможців у розмірі 1000, 700 та 500 грн. У грудні минулого року підбито підсумки конкурсу, його переможцями на Львівській дирекції залізничних перевезень визначено ради ветеранів Стрийського вузла, локомотивного депо Львів та локомотивного депо Львів-Захід. Визначено переможців із врученням премій і в решті дирекції залізничних перевезень.

У своєму виступі делегат конференції Михайло Момот торкнувся питання збереження в трудових колективах пам'яті та здобутків колишніх залізничників.

— Якщо згадати далекий 1945-й рік, — наголосив Михайло Момот, — треба сказати, що нам дісталось залізничне господарство у дуже складному стані. В основному це були двовісні вагони (половина з гальмами, решта взагалі їх не мала), уся локомотивна тяга — на паровозах, були поїзні майстри і кондуктори, а на кожній стрічці стояли чергові. Коли наше покоління відпрацювало, ми здали автоматизовану залізницю, де у якості локомотивів використовувалися електровози та тепловози, багато ділянок було електрифіковано. У ці роки відбудовувалося не тільки залізничне господарство, а

й працювала наука, і все це для того, щоб передати наступному поколінню залізничників магістраль у достойному стані.

Я маю на увазі не тільки технічний, а й доволі потужний соціальний стан залізниці. Ветерани добре пам'ятають, що на залізниці були не лише лікарні, а й дитячі заклади та й зрештою все, що необхідно для нормального життя. Звичайно, зараз — інші часи, працювати стало важче, бо за два попередні десятиріччя, на жаль, не відбулося докорінних змін в оновленні рухомого складу та експлуатаційній роботі. Значить, десь наша залізнична наука недопрацює. Сьогоднішнє завдання я вбачаю у підтримці зв'язку між різними поколіннями залізничників. Тому необхідно регулярно організовувати зустрічі ветеранів із молоддю. Адже ми з вами несемо значну відповідальність за те, щоб усе, здобуте нашою нелегкою працею, було достойно передано молодому поколінню. Раді ветеранів обов'язково треба зробити все для того, щоб не пропав наш досвід.

На численні запитання делегатів конференції про організацію роботи Лікарняної каси з пенсіонерами відповів голова дорожнього комітету профспілки Андрій Сенишин.

— На сьогодні ми маємо 58,3 тис. членів Лікарняної каси, — повідомив Андрій Сенишин. — Щомісяця їхня кількість зростає, а це свідчить про довіру залізничників до цієї новачки. Сьогодні на виконання медичної програми іде 97,5% суми надходжень у Лікарняну касу. Її дохід становить приблизно

15 млн грн, із них на наші медичні установи виплачено 12,338 млн грн. Приблизно 1,5 млн грн залишилося в резерві для покриття можливих важких випадків. Фінансування іде по трьох основних напрямках: лікування, харчування та ремонт медичної техніки. Варто наголосити, що досвід організації та роботи Лікарняної каси має лише Львівська залізниця, на решті залізниць продовжується співпраця зі страховими компаніями. Це — далеко не завжди ефективна співпраця. Звичайно, в організації роботи нашої Лікарняної каси є ще недоліки, але зараз ми лише набуваємо необхідного досвіду. Тому я хотів би, щоб керівництво Лікарняної каси раз на пірвоку зустрічалось з представниками ради ветеранів. Такий діалог сприятиме подальшому взаєморозумінню і дасть добрі результати.

На жаль, у медичних закладах нашої країни сьогодні пишним цвітом розквітли численні кооперативи. Наприклад, поставити серцевий клапан у Чернівцях коштує вже 20 тис. грн. Звідки звичайній людині взяти такі гроші?! Тому сьогодні ми вкладаємо кошти в хірургічне відділення, щоб можна було на місці робити різноманітні операції. Зрозуміло, що для цього необхідні власні спеціалісти, отже, ми повинні їх навчити

За результатами голосування делегатів конференції головою ради ветеранів Львівської залізниці одноголосно переобрано Рудольфа Павлика.

Записав Олександр ГЕРШУНЕНКО

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУТАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
Залізничник**

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 34 120.
Замовлення 1608.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.